

Skilling, hvis man tillader en saa profan Sammenligning. Han var glædet ned i et Par vældige Jagtstøvler og bar en kort graa Jægerfrakke med en Læderrem om Livet; paa Hovedet havde han en lavpullet graa Hat med en overnaturlig lang, gyldent blinkende Haneffer, der fik mig til at tænke paa Oriflammen, medens den ligesom paa egen Haand boltrede sig i Luften høit over ham. En fjern Forestilling om en diminutiv Tyroler-Ferdinand hører ikke hen i denne Sammenhæng. — «Gadach min kjære Grrræve!» raabte han os imøde, og lammede mig aandeligt. Jeg havde været forberedt saagodtsom paa enhver Vidunderlighed, kun ikke paa denne. Og hvilke Talegaver besad denne Mand ikke! Ved Middagsbordet førte han Ordet saa at sige ganske alene og fyldte med sin gennemtrængende Røst den store Spisesal. Politik, Konst, Videnskab, Industri, Havevæsen og Agerdyrkning vare kun en ringe Del af de Emner, hvori han bevægede sig med en Sikkerhed, som forud slog enhver Indvending til Jorden.

«Tja, min gaate Barrraahn,» raabte han engang — det var besynderligt, at han hele Tiden foretrak at raabe høit, istedetfor at tale — «det gifer jeg Dem Ret i. Denne Frihet, paa min Ære, er yterst farlich. Og — tja ganske vist — og Presen skeier uht, min kjære Barrraahn — den skeier uht — men det gaahr iche længere — det gaahr iche — apropos om den nye Meiemaskæhne saa er den charmant, kjære Ven — charmant — øp—per—lig, øp—per—lig!»

Saaledes gik det ustandseligt, og nu spørger jeg trøstigt: Dersom en Borgerlig havde ført dette Sprog, mon det saa ikke havde misklædt ham? Jeg troer jo. Men Grev Titus klædte det allerliebst; det var en elskværdig Eiendommelighed hos Greven at udtrykke sig paa denne Maade, og saaledes blev det ogsaa opfattet af Alle. Hvad der hos en Borgerlig vilde være bleven kaldt en gold og bedrøvelig Natur, et aandelig patagonisk Øde, det forvandlede sig hos Grev Titus til interessant Ildfuldhed, som i Forbindelse med et lukullisk Maaltid satte Gjesterne i den behageligste af alle Forventninger, Forventningen om en fin Havanacigar til Kaffen. Kalder De ikke dette for Aandens Herredømme over Naturen, saa giver jeg tabt.

Af Naturen medfølelse og, som jeg haaber, modtagelig for Tragediens haarde Konflikter, har jeg ofte tænkt over de dybe Misforhold, som den lunefulde Skjebne nu og da anbringer ogsaa indenfor det høie Aristokrati. En Baron uden Baroni, en Greve uden Grevskab er en skrigende Uretfærdighed, en blodig Synd af en haardhjertet Natur, en social *contradictio in adjecto*. En Borgerlig uden Formue har tusinde Ressourcer og opretholdes desuden af den Bevidsthed, at dersom han ikke bestiller Noget, er Ladegaarden ham vis; men ikke saaledes en Adelig. De vil dog vel ikke forlange, at pengeløst Blod skulde sye Støvler eller væve eller snedkre, og selv om De mener det, er det saa latterligt, at det ikke engang er en Gjendrivelse værdt. Men naar nu alle Veie lukke sig, hvor skal da en saadan Ulykkelig finde en passende Stilling? — Hvor? — I de gode gamle Dage var det anderledes; men vor Tidsalders Lyst til at nivellere, har kastet sig paa Hjernen og glemmer Blodet. Den forlanger Begavelse og Flid, og nøies ikke med Navn og Familie. — Men det gaahr heller ikke i Længden.

Kun den, der selv har seet det, kan gjøre sig en Forestilling om de Kampe og Lidelser, der gennemgaaes, hvor en ublid Skjebne har kastet uformuende Blod ind paa Markedet. Det skal og maa holde Skridt med Formuen; det maa vise sig paa Routen; det maa klæde sig som sine Jævninge; det maa møde i Selskabet og i første Parket; det maa holde Noget, der idetmindste ligner Heste; det maa optræde sorgløst, let og ubekymret om den Dag imorgen og betvinge enhver Frygt for ubetalte Regninger; det maa lade, som om det ikke seer paa Skillingen og dog see paa den med en frygtelig Opmærksomhed. — Der gives ganske vist, om ikke Palliativer, saa dog Sedativer, som idetmindste for en Tid dulme Uroen. Jeg tænker her paa Ud-nævnelser til Legationssecretair og Kammerjunker, i Forbindelse med de derhen hørende Uniformer og øvrige Agreements. Og takket være disse Ting, som altid interimistisk fremkalde Følelsen af, at en Lacune bliver udfyldt! Maaskee er, naar Alt kommer til Alt, den sorgblandede Glæde over Udgifterne til den nye Uniform den eneste af alle de blandede Følelser, hvori Ulysten afgjort overveies af Lysten.

For en overfladisk Betragter kunde det synes rimeligt, at disse Mellemløst frembragte blide Overgange fra Adeligt til Borgerligt, idet Navnet fraoven og Formuen franeden giftede sig — rent ud sagt. Det vilde i ethvert Tilfælde være et ret fornuftigt Arrangement og bekræfte Sandheden af det gamle Ord: Den Hælte seer, den Blinde gaaer;

ved fælles Hjelp de Maalet naaer. Men aldeles ikke — paa ingen Maade. Callesen kan længe nok paastaae, at der intet Andet er, som sætter en uoverstigelig Kløft mellem Mennesker, end Dannelsen; Virkelighedens Praxis modsiger bedst hans Theori. Der gives Intet — Intet — som er frygteligere i Adelen end Mesalliancer. Den kan optræde saa liberalt den vil, optage rige Borgerlige i sin Omgangskreds, nu og da til et Herreselskab bære En og Anden af vore berømteste Videnskabsmænd og Kunstnere med en Indbydelse, men gifte sig med dem — Himmelen bevare os. Det vilde være Skandale, Callesen; ja, see De kun paa mig med Deres plebeiske Basiliskblik; jeg er vant til at staae for Skud. Det vilde være Skandale, min kjære Procurator!

(Sluttet.)

Den japanske Færgebaad.

Der er en gammel Historie om tre Kunstnere, en Engelskmand, en Franskmand og en Tydsker, som hver havde faaet det Hverv, at male en Kamel. Engelskmanden tog sin Tilflugt til Murrays og Bradshaws «Guides», købte sig saa en Passagebillet til Ægypten og tilbragte derefter fire Maanedere paa en Undersøgelserreise, under hvilken han omhyggelig noterede og sammenlignede alle Særegenheder hos de forskjellige Slags Kameler, han traf paa i Østlandet, og efter Hjemkomsten malede han da sin Kamel. Franskmanden gik, efter en munter Sammenkomst med nogle andre Malere hos en Restaurateur, ud til «Jardin des Plantes», vekslede med en Cigar og en Vittighed mellem Læberne, og der afhandlede han, i Forening med en Konstfælle, de mest fremtrædende Partier hos Havens Kamel, der naturligvis var det fortrinligste Exemplar i hele Verden, da den havde den Ære at høre til Staden Paris' Dyr-samling. Saa gik han hjem og malede sin Kamel. Men Tydskeren, som i sine «Wanderjahre» hist og her havde seet nogle levende Kameler, foruden mange tegnede og malede i Europas Konstmuseer, lukkede sig inde med en Bunke gamle og nye Værker, som indeholdt Beskrivelser af Kamelen, dens anatomiske Bygning og dens Betydning i Civilisationens Historie. Efter grundig at have studeret disse Værker, og dertil at have roget adskillige Pund Kanaster, udviklede han i Taushed paa Lærredet «Kamelens Idee af sin egen indre Bevidsthed.»

Hvordan det nu end hænger sammen med det her gjengivne Billede, saa synes det at Konstneren, den franske Maler Lenoir, ikke har tegnet det efter Naturen; maaskee har han endog, hvor slet end Coursen paa tydske Noder og Moder staaer i Frankrig, udviklet dets Idee af sin egen Bevidsthed. Men da Tegningen fremstiller en livlig Scene paa en behagelig Maade, vil vel Ingen gaare irette med ham om, hvorvidt en saadan Art Færgefart almindelig bruges af fyrstelige Personer for at komme over en Flod eller en Indsø i Riget Japan, hvilket ogsaa helligt maatte drages i Tvivl. Derimod var det vel tænkeligt, at der for nogle Aar siden, medens Frankrigs Hovedstad endnu var Skuepladsen for glimrende Fester, kunde være givet en «japansk» Fest i en eller anden Have, og at ved en saadan Leilighed en Prindsesse, den himmelske Mikados udkaarne Brud, havde foretaget en slig eventyrlig Søreise, bugseret af et Spand hurtigsvømmende Damioer, Rigets stolteste Adelsmænd, førte af Tykoonen i egen Person.

Som Modstykke til det ovennævnte Billede give vi her et andet, ligeledes af eventyrligt Udseende, men dog hentet fra Virkeligheden:

Færgefart over en Flod i Ostindien.

I de senere Aar ere Ostindiens Samfærdselsmidler forbedrede i høi Grad, og der er bygget Jernveie, Chausséer og Broer, men dog nødes de Reisende, som færdes i Egne udenfor Alfareveiene og skule over Floder, ofte til at benytte særdeles primitive Midler, der volde mange Vanskeligheder og spille megen Tid, samt ofte medføre Farer og Tab. Den skrøbelige, men let paa Vandet liggende Korakel, en hjemmelavet Baad af Kurvefletning, overtrukket med sletberedte Huder, kan svare ganske vel til sit Øiemed, naar kun ikke en skarp Sten, eller en sky Hest gjør Hul i den; men Synet af dette «Skib» er ikke synderlig opmuntrende for en Reisende, som er uvant med at drage over Floder paa denne Maade, især hvor der vrimler af Krokodiler. Den engelske Talemaade: «There's nothing like leather» — eller «Læder er det Ypperste» — byder

ikke nogen virkelig Trøst ligeoverfor den Kjendsgjerning, at dette er det eneste Bolværk mellem den Reisendes Legeme og hine slugvorne Amfibiers ivasse Tænder, eller den stride Flods Hvirvler. Sædvanlig flyder Strømmen dybt nede mellem høie Brinker, gennem hvilke der ved Færgestederne er gravet en bred Vei til Kvæg og Gods, og en smal til Fodgængere.

Paa Billedet sees Oxer, læssede med Kornsække, komme ned til Floden. Tilvenstre staaer Pakvognen, med oprullede Telte, Madrasser og Tepper; tilhøre koge nogle Indfødte Mad ved Strandbredden, en Oxedriver svømmer over med sine Oxer, og Tjenestefolk føres i en Korakel tilligemed den sædvanlige tohjulede Vogn, der er større end Baaden og rager ud over dens Reling. Den engelske Gentleman med Frue, Børn, Tjenestefolk og Hund fylder en anden Korakel, foran hvilken Hestepasserer lader Hesten svømme og hjælpe med at trække Baaden, et Arbejde, som den undtagelsesviis synes at udføre villig; thi i Almindelighed skræmmes Hestene af den efter dem følgende Baad og gjøre undertiden, naar de ere bange for Vandet, Forsøg paa at springe op i den, hvorved de enten vælte den eller trampe den i Sænk.

I Regntiden, naar Floderne ere opsvulmede, snurrer Baaden som en Top ned ad Strømmen og naaer ofte først Land en Fjerdingvei længere nede paa den anden Bred, hvilket ikke altid er behageligt; men endnu ubehageligere kan Færgemandens Ligeegyldighed forekomme den Uerfarne. Engang kom saaledes en Gentleman, hvis Nervesystem ikke var ganske i Orden, med sin Familie og sit Tjenerskab til et saadant Færgested. Med Gysen saae han Palankinen med hans Kone og Børn blive bragt ned i det skrøbelige Fartøi, og selv fulgte han dem med stor Betænkelighed. Men da til hans Rædsel alle hans tretten Bærere ogsaa sprang i Baaden, udbrød han fortvivlet: «Kan den bære os?» — «Hvor kan jeg vide det?» sagde Færgemanden; «det er Regeringens Sag. — Sæt af!» Og med denne saare ringe Trøst snurrede Baad og Gentleman og hele Menagen ned ad den stride, muddrede Strøm; men de naaede Land uden videre Ulempe, saa at han slap med Skrækken.

Fra Carl XV's Fødsel.

I et for nylig udkommet svensk Skrift: «Skil-dringar ur Svenska mäns ungdomslif samt skolhistorier» fortælles følgende pudsige Begivenhed, der tildrog sig kort før den for et Par Aar siden afdøde svenske Konge Carl XV's Fødsel.

Efter Kronprinds Oscars og Prindsesse Josefines Bryllup den 19de Juni 1823 var der omtrent gaaet to Aar. Omsider blev der i Slutningen af 1825 og Begyndelsen af 1826 i alle Kirker læst Forbønner for Kronprindsessen. Paa Alles Læber, ja sikkerlig ogsaa i det store Flertals Hjerter, laa det Ønske, at hun maatte nedkomme med en Søn. Siden Prindsen af Wasas Fødsel var ingen Thronfølger bleven født i Landet selv. Maaskee bidrog denne Omstændighed til at give Spørgsmaalet en saa meget større national Betydning. De, som levede dengang, mindes uden Tvivl, hvorledes dette Dagens Spørgsmaal afhandlede overalt, hvor man kom hen. For-aaret 1826, da Problemet skulde løses nærmere sig. Jo nærmere Dagen kom, desto mere tiltog ogsaa den almindelige Spænding; tilsidst talte man neppe om Andet.

Ved denne Tid tildrog sig følgende *Qui pro quo* ved Krigsakademiet paa Carlberg nær ved Stockholm. Ligesaa meget som den store Almenhed interesserede sig for Dagens vigtige Spørgsmaal, ligesaa meget interesserede naturligvis ogsaa baade Akademiets Forstandere og Cadetterne sig for det.

En af Compagniefeerne, Commandeurcapitain Blomsted, var dog en af dem, som maaskee mere end nogen Anden sysselsatte sine Tanker dermed.

Denne ældre Mand var af Naturen en ægte Sømand, noget gnaven, og skarp nok i Tale og Svar; han sagde Cadetterne og, naar det kom an derpaa, ogsaa de Overordnede utilslørede Sandheder; for-øvrigt var han agtet og afholdt, skjøndt man, naar man kunde komme afsted dermed, ogsaa undte ham at blive taget ved Næsen engang imellem. Kort sagt, han var en gammel Finne, i Hjertets Grund en Hædersmand og ligefrem som Bedstemoders Ildtang. Det forstaaer sig, han var ligesaa streng imod sig selv som imod Andre, især naar det gjaldt at spare.

En Dag, det var den 1ste eller 2den Mai 1826, stod han tidlig om Eftermiddagen tilligemed Compagniets øvrige Befalingsmænd paa Slottets store Trappe, og Samtalen mellem dem dreiede sig om samme Emne, som hele Landet paa den Tid be-